

Skat, men det forekommer mig som sagt forsvarligt at gøre det. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og anbefaler hermed Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget.

Christiansen: Den Gang dette Forslag blev forelagt i Folketinget af den socialdemokratiske Gruppe, blev det ledsaget af en Statistik over, hvor omfattende Arbejdsløsheden var paa det givne Tidspunkt, den 15. November. Men der stod tillige oplyst, at allerede i Maj Maaned 1908 havde vi her i København et Antal paa 5,600 arbejdsløse organiserede Folk ud af Organisationer paa tilsammen 39,000 Medlemmer, og Beretningen oplyste samtidig, at allerede paa det Tidspunkt havde ca. 2,000 Bygningshaandværkere forladt Byen for at søge Arbejde dels i Provinserne og dels i Udlandet. Man har altsaa allerede den Gang været oppe paa et Antal arbejdsløse her i København, væsentlig knyttede til Byggeindustrien, paa henved 8,000. Den 15. November, det Tidspunkt, hvortil de statistiske Opgørelser, som blev indbragte sammen med Forslaget, knytte sig, er der over hele Landet et Antal paa noget over 13,000 arbejdsløse ud af et Antal af henved 89,000 organiserede Arbejdere, og medens Forhandlingerne stod paa nede i det andet Ting om denne Sag, have Forslagsstillerne skaffet yderligere Oplysninger til Veje, og man oplyser, at den 23. Januar var Antallet af organiserede arbejdsløse Arbejdere Landet over steget til over 20,000, deraf noget over 11,000 i København og noget over 9,000 i Provinserne. Jeg tror ikke, man overdriver, naar man siger, at Antallet af arbejdsløse i vort Land Aaret igennem sikkert har været mindst 8,000 Mennesker, og da det er Folk, som ere beskæftigede særlig i Købstæderne og København og væsentligt ere knyttede til Byggeindustrien, overdriver jeg heller ikke, naar jeg siger, at disse mange Tusind repræsentere et Tab i Arbejdsløn paa omtrent 12 Mill. Kr. Vi have i det sidste Aar heroppe gentagende beskæftiget os med forskellige Forhold, som have paaført Samfundet eller store Dele af Samfundet ret betydelige Tab, og det Tab, som gennem Arbejdsløsheden er bragt over det arbejdende, det erhvervsdrivende Samfund, er omtrent lige saa stort som det Tab, der foreligger i den anden Sag, der endnu i dette Øjeblik beskæftiger os — jeg tænker her paa Krakket i Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Nu kunde der jo være Grund til at vente, at der blev

vist den Del af Befolkningen, som i særlig Grad berøres af Arbejdsløsheden, lige saa stærk Hensyntagen som den, man fra Lovgivningsmagtens Side synes tilbøjelig til at ville yde de Samfundslag, som i særlig Grad ere berørte af de andre Kalamiteter. Det er imidlertid ikke Tilfældet. Det, man har opnaaet nede i Folketinget ved denne Lov, er kun ganske minimalt, ganske betydningsløst for saa vidt — det skal jeg komme nærmere til. Jeg tror nemlig ikke, det vil være muligt at udnytte det Forslag, som her foreligger, paa en Maade, som de trængende kunne være tjente med. Den højtærede Indenrigsminister sagde i sine indledende Bemærkninger i Dag — og noget lignende stod for øvrigt i en Skrivelse, som den højtærede Minister sendte ud til Amtmændene og til Københavns Magistrat — at man maatte holde for, at det i første Linie maatte være Kommunernes Pligt at forsøge deres trængende. Det er en grusom billig Foranstaltning fra Statens Side, fordi man jo dog maa være vidende om, at netop de Kommuner, som ere stærkest hjemsøgte af Arbejdsløsheden, ogsaa have vanskeligst ved at kunne opfylde dette Formaal, og det er da heller ikke et Princip, som er blevet fulgt gennem al Lovgivning. Staten har jo allerede i sin Tid ved Sygekasseloven og senere ved Loven om Alderdomsforsørgelse og ved Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser paataget sig en væsentlig Del af disse Byrder og derved erkendt, at Staten eller Samfundet i al Almindelighed har en Forpligtelse til at træde støttende til. Det har man imidlertid ikke villet gøre i dette Tilfælde, man har givet denne lille Til lægsbevilling, som praktisk set kun drejer sig om 86,000 Kr. Nu er Forholdet det, at man paa Finansloven budgetterer 400,000 Kr. til Arbejdsløshedskasserne. Det forudsætter, at Kommunerne tilskyde 200,000 Kr. Til Hjelpekasserne foreslaar man ifølge denne Lov, at der næste Aar kan anvendes 450,000 Kr. Det vil forudsætte, at Kommunerne have ydet 900,000 Kr. For Københavns Kommunes Vedkommende er Forholdet i Øjeblikket det, at vi allerede have ydet 420,000 Kr. Til næste Aar, det Aar, vi nu gaa ind i, hvis vi regne Aaret fra 1. April, vil Forholdet sikkert blive lige saa vanskeligt, som det har været hele det svundne Aar, og derfor tror jeg ikke, at Kommunen vil være i Stand til at magte den Opgave, man her skyder over paa den, og være i Stand til vedblivende at yde Bidrag til Understøttelsesforeninger, som denne Lov forudsæt-